

Про виникнення села Локниця є дві історії.

Перша історія.

Жив колись багатий пан. І перед смертю він розділив свою землю синам. Наймолодшому синові дісталась болотиста земля, де було багато лісів. В лісах водилося багато звірів. Син став торгувати лісом. В цих місцях почали оселятись люди й незабаром виросло село.

Ось так виникло село Локниця, перша згадка про яке – **1561 рік**.

Саме село займав пан Родзевич. Люди ж займали поле, де воно ділилось на хутори під назвами: Юхими, Лебеді, Сахвоні, Менделі, Гочі, Созоні, Тарасі, Олешки, Бублі, Зеленчуки. Зараз там виріс ліс. Населення залежало від цих десяти наділів. Землі було багато, і тут поселялися жителі з інших сіл. Нині, споглядаючи навколишні краєвиди і саме село, ловимо себе на думці, що, напевне, немало перемін відбулося від тих далеких часів. Зараз це велике, гарне сучасне село, яке ніби підковою відгороджено лісами від сусідніх сіл Сенчиці, Морочне, Новорічиця, Острівськ, Храпин. На піщаних підвищеннях з'явилися молоді соснові ліси, простяглися зелені луки в низинах, поля і огороди

на піщано-торфових ґрунтах. А ген і відкритий пагорб жовтого піску, вершину якого скріпила своїм могутнім корінням величезна сосна, а знизу в різні боки розбіглися від неї поодинокі деревця й кущі. А далі знову зелена рівнина, помережана блакитними стрічками каналів, що сягає темної стіни лісу.

Болота людина осушила для своїх потреб, в результаті чого додалося багато гектарів сільськогосподарських угідь.

Нині в селі Локниця налічується 459 дворів, 1134 чоловіка населення. Село розташоване з а 22 км від районного центру.

На території сільської ради є СВК “Україна” (в минулому колгосп “Радянська Україна”), будинок культури, школа, ліцей, 5 торгових точок (всі приватні). В центрі села височіє Святовоздвиженська церква. А ще на території Локницької сільської ради розташоване лісництво.

Друга історія.

Давно, давно це було. Було це за тих часів, про які старі люди, жартувавши казали: “Було це за царя Опенька, як була земля тоненька”. А тоді таки справді був цар, хоч і звався він не Опенько, а Локом, і була у

нього дуже-дуже красива дружина, яку всі називали Ниця.

Дуже добре жили цар і цариця. Народ дуже любив своїх правителів. І не знали вони горя. Та, як кажуть старі люди, що нема жодної людини, в якій не було б хоч маленького горя.

Була у царя і цариці дуже красива доня, ні в казці сказати, ні пером описати. Любила ця цариця свого слугу. Та у їх злих сусідів був принц, якому сподобалась наша красуня.

Цар сказав, що ніколи не віддасть свою доню за цього лихого царевича. Наш цар і цариця, а також їхня дочка дуже любили справедливість і ненавиділи зло.

Царевич сказав, що піде війною, і забере дочку, а також їх багатство. Цар Лок зібрав військо і пішов захищати свою доню, але у бою він загинув, проте, захистивши царство і королівну. Цариця Ниця також померла, коли побачила свого чоловіка мертвим.

Їх поховали в одній могилі, а на пам'ятнику написали: “Тут поховані цар і цариця *Лок і Ниця*”.

Люди вирішили ці два імені скласти, тому їхнє село отримало назву Локниця.

Перша згадка про село датується **1651 роком**. Саме село займав пан Родзевич, люди займали поле, де воно ділилось на хутори: Юхими, Лебеді, Сахвоні, Менделі, Гочі, Созоні, Тарасі, Олешки, Бублі, Зеленчуки. Зараз там знаходиться ліс. Від цих десяти наділів залежало розповсюдження населення. Землі було багато і люди стали заселятись з других сіл. Руськими майстрами в селі була побудована церква. Уніатська церква побудована в 1907 р., і знаходилась на тому самому місці, що і зараз.

Локниця – центр сільської ради. Зараз в селі проживає 1134 чоловіка, налічується 459 дворів. Локниця культурно-адміністративний центр. На території села розміщений СВК “Україна”, загальноосвітня школа I-III ступенів, загальноосвітній ліцей, будинок культури, лісництво, маємо чотири торговельні точки, всі приватної власності. Сучасне село з усіх сторін оточене лісами, які відмежовують його від інших сіл.

Підготувала – *О.Чекун*

Комп’ютерний набір –
А.Прохорович

Заріченська районна бібліотека

Моє село, для мене ти єдине

*(З історії села
Локниця)*

Смт Зарічне – 2005 рік